

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 88/2021
24.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ...и ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Мазих, адвокат из ..., против тужених мал. ВВ, кога заступа законска заступница мајка ГГ, чији је пуномоћник Милан Козомора, адвокат из, ДД из ..., ЂЂ из ..., ЕЕ из ..., кога заступа привремени заступник Ивана Глушац, адвокат из ... и ЖЖ из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог мал. ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 433/20 од 27.02.2020. године, у седници одржаној 24.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог мал. ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 433/20 од 27.02.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог мал. ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 433/20 од 27.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5361/2014 од 20.03.2017. године, обавезани су тужени да тужиоцима солидарно исплате накнаду штете због некоришћења парцеле ... КО .., за период економске 2010/2011 закључно са економском 2013/2014 годином, према појединачно ближе наведеним износима за сваку од економских година са припадајућом каматом, као и да накнаде трошкове парничног поступка у износу од 115.545,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, а тужиоцу АА у износу од 138.045,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 433/20 од 27.02.2020. године ставом првим изреке првостепена пресуда је преиначена тако што је одбијен тужбени захтев у делу у ком је тражено да се обавезу тужени мал. ВВ и ЕЕ, да солидарно са туженима ДД, ЂЂ и ЖЖ на име накнаде материјалне штете због некоришћења парцеле ... КО ... исплате тужиоцима за период економске 2010/2011 закључно са економском 2013/2014 годином појединачно ближе наведене износе за сваку од економских година са припадајућом каматом, као и захтев тужилаца за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка у односу на тужене мал. ВВ и ЕЕ док је у преосталом делу у односу на те тужене пресуда потврђена. Ставом другим изреке,

обавезани су тужиоци да туженом мал. ВВ на име трошкова наканде жалбеног поступка солидарно исплате 12.000,00 динара. Ставом трећим обавезани су тужиоци да привременом заступнику туженог ЕЕ на име трошкова наканде жалбеног поступка исплате 12.000,00 динара,

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у потврђујућем делу, тужени мал. ВВ је преко законског заступника благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнаде штете због изгубљене добити, а побијаном правноснажном одлуком одлучено је делимичним усвајањем тужбеног захтева. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом туженог не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлука другостепеног суда о основаности тужбеног захтева заснована је на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Тужени ревизијом не указује, нити доставља другачије правноснажне судске одлуке, донете у споровима са чињеничним стањем као у овој правној ствари.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде од 975.312,73 динара, очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе 03.07.2014. године, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић